

Hoàn Toàn Ngoài Ý Muốn

Contents

Hoàn Toàn Ngoài Ý Muốn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9

Hoàn Toàn Ngoài Ý Muốn

Giới thiệu

Thể loại: Truyện ngắnEdit: LinhmaroonChuyện kể về cuộc hôn nhân ngoài ý muốn của Ngôn Khanh và Nguyên Sở Thiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-toan-ngoai-y-muon>

1. Chương 1

Nếu dùng năm chữ để hình dung cuộc gặp gỡ giữa Ngôn Khanh và Nguyên Sở Thiên, thì đó chính là hoàn toàn ngoài ý muốn.

Hôm nay trời trong, nhiệt độ 22 độ C, gió dịu nắng ấm, chỉ số tia tử ngoại yếu, đơn giản chính là ngày tuyệt nhất để đi dạo phố uống trà chanh tranh thủ thời gian lim dim. Mà tại nhà sách cũ theo phong cách cổ xưa tinh tế phía trước đại học G, Ngôn Khanh mặc một bộ đồ thể thao màu xanh lá, một tay đang cầm một xâu cá viên, một tay chống má ra vẻ trầm tư.

Nhìn thì giống như đang hưởng thụ ánh mặt trời đẹp dễ của ngày xuân, kì thực... cô đang lạc đường.

Là ngôi trường Đại học nổi tiếng nhất của thành phố này, đại học G không chỉ có đội ngũ giáo viên hùng hậu, lịch sử lâu năm, mà lại càng nổi danh về phong cảnh đẹp dễ, rộng thênh thang. Đối với người khác mà nói, đó là chuyện tốt, ít nhất là có yêu đương vùng trộm gì đó thì cũng khó mà đụng phải người quen, nhưng đối với một kẻ đi siêu thị cũng có thể lạc đường như Ngôn Khanh mà nói, đó lại là một cú sốc trí mạng.

Nhập học gần nửa năm, Ngôn Khanh mới coi là hơi quen với con đường từ ký túc xá đến dãy nhà số hai, với cửa Bắc ít lui tới thì hoàn toàn không phân biệt được phương hướng, nhưng cố tình chương trình học hôm nay lại diễn ra ở đây, vậy nên mới từ siêu thị bước ra ngoài được một lúc xong, bạn nhỏ mù đường đã thấy hoàn toàn bị kích.

“Đi bên trái... Đi bên phải...” Nhìn chằm chằm hai con đường chẳng khác biệt mấy, Ngôn Khanh dẫu môi dùng xiên thịt vừa hươu qua hươu lại giữa hai hướng vừa im lặng thở dài. Sớm biết vậy chẳng thà chờ “Ma

thần” Miên Miên gọi đầu trang điểm thay quần áo xong rồi cùng đi cho xong, làm sao bây giờ? Mình tìm không thấy đường thì thôi đi, xung quanh đến cái bóng ma cũng chẳng có, bảo cô biết tìm ai để hỏi đường bây giờ?

“Bạn ơi, chào bạn.” Tựa như âm thanh của trời, Ngôn Khanh vừa mới oán thầm đã nghe thấy đằng sau vọng đến một giọng nam đầy lôi cuốn, quay đầu lại nhìn --- dáng người cao gầy, gương mặt tuấn tú hơi lạnh lùng, cộng thêm một chiếc kính đen cực oách. Ôi chao, chẳng lẽ câu nói kia đã linh nghiệm thật? Lạc đường lạc đường mãi là có thể gặp được trai đẹp? Hơn nữa, giờ phút này quan trọng nhất là anh đẹp trai này còn có thể đưa mình thoát khỏi “Mê cung”.

Nghĩ đến đó Ngôn Khanh vui sướng trong lòng, nhưng lời còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng đã nghe thấy đối phương chậm chậm nói: “Xin hỏi bộ cơ sở đi đằng nào?”

Một hàng dấu chấm yên lặng trải ra trên đỉnh đầu Ngôn Khanh. Nếu tôi biết, tôi còn đứng ở đây sao?

“Bạn gì ơi?” Anh đẹp trai thấy Ngôn Khanh không có phản ứng, cặp mày anh tuấn hơi nhướn lên.

Đây là đang khinh bỉ cô không tìm được đường phải không? Ngôn Khanh siết chặt nắm tay, nhắm mắt chỉ sang bên trái, nói: “Đằng kia.”

“Cám ơn.” Nhìn anh đẹp trai đã đi xa rồi, Ngôn Khanh cũng bước từng bước nhỏ đi về phía bên phải. Mười phút sau, mèo mù đụng phải chuột chết, Ngôn Khanh cuối cùng cũng thấy được bộ cơ sở hùng vĩ trắng lè, mục đích đã thành! Ô ~ anh đẹp trai kia nhất định là chỉ số nhân phẩm bằng không nên mới xui xẻo như vậy, Ngôn Khanh nghĩ thế.

Nhưng mười lăm phút sau, Ngôn Khanh hoàn toàn thay đổi suy nghĩ, chỉ số nhân phẩm bằng không không phải là anh đẹp trai hỏi đường, mà là mình!

Nhìn Nguyên Sở Thiên đang nghiêm túc đứng điểm danh trên bục giảng, Ngôn Khanh hóa đá-ing. Giờ phút này, anh ta đã bỏ chiếc kính mát màu đen xuống, dưới sự nổi bật của cặp mắt đen sáng rõ, gương mặt tuấn tú càng toát ra nét lập thể hoàn mỹ, những sợi tóc mái bởi vì đến trễ mà rối loạn khi nãy cũng ngoan ngoãn rũ xuống.

Từ lúc tiến vào phòng học nói xin lỗi vì đã đi trễ cùng giới thiệu bản thân một cách đơn giản xong, Nguyên Sở Thiên liền bắt đầu điểm danh. Theo từng cái tên trong danh sách ngày càng gần mình, trái tim của Ngôn Khanh cũng không kìm được mà thót lên. Những suy nghĩ tồi tệ cứ nối đuôi nhau bò vào trong lòng, không biết vừa rồi Nguyên Sở Thiên rốt cuộc có thấy rõ mặt của cô không... Cô có nghĩ bề đầu cũng không ngờ tới sẽ trùng hợp như vậy, chỉ đường lung tung thôi mà cũng đụng phải giáo viên mới!

“Ngôn Khanh? Ngôn Khanh?” Giọng nam trầm thấp dễ nghe vang lên trong phòng học hai lần, Ngôn Khanh mới hồi hồn run lấy bấy giờ tay lên, cùng lúc đó, đầu cũng gần như đã cắm xuống mặt bàn.

“Ngôn ngớ ngẩn, bà thất thần gì thế?” Miên Miên kỳ quái ơ một tiếng, nhỏ giọng nhắc nhở, “Ai bảo bà giờ tay, nói một tiếng “Có” là được rồi!”

Ngôn Khanh không để ý đến cô bạn thân, đầu càng cúi sâu hơn. Nếu tóc mà dài hơn một chút, có thể đạt tới hiệu quả của Sadako thì càng tốt.

“Này này, bà rốt cuộc có nghe thấy tôi nói gì không hả?”

Trong lúc hai cô gái tranh cãi nhỏ nhỏ, khóe miệng của Nguyên Sở Thiên trên bục giảng đã lảng lảng rướn lên, bộ đồ thể thao màu xanh lá này hình như đã từng... dừng lại một chút, Nguyên Sở Thiên nhẹ giọng nói: “Bạn Ngôn, chào bạn. Tôi đã nhớ kỹ bạn rồi, bạn có thể hạ tay xuống.”

Ngôn Khanh: ”....”

Đây tuyệt đối - không phải là một sự khởi đầu tốt lành.

2. Chương 2

Một học kỳ mới chính thức được mở màn trong lúc hỗn loạn.

Tuy nói đại học là khoảng thời gian nhàn nhã nhẹ nhõm nhất, nhưng để bốn năm sau có thể thuận lợi lấy được bằng tốt nghiệp dát vàng, đám học sinh chuyên ngành vẫn không dám lơ là. So với bà lịch sử học cả ngày vênh mặt mắng chửi người cùng với ông chú thể văn ngôn (*tác phẩm viết bằng ngôn ngữ sách vở cổ của Trung Quốc) suốt ngày ngúc ngắc cái đầu Địa trung hải mà “Chi, hồ, giả, dã”, Nguyên Sở Thiên đẹp trai anh tuấn đương nhiên là tốt hơn ngàn vạn lần.

Nguyên đẹp trai vừa mới lên lớp chưa đến hai tuần, các nữ sinh khoa Hán ngữ đã phát huy năng lực buôn dưa của mình đến cực hạn --- đủ loại tin đồn về Nguyên Sở Thiên cứ tới dồn dập:

Truyền thuyết kể rằng Nguyên Sở Thiên lớn hơn đám sinh viên không đến mấy tuổi, trừ dạy thêm ở đại học G ra thì còn là biên tập chương trình ở Đài truyền hình, là một “Thanh niên tài tử” danh xứng với thực;

Truyền thuyết kể rằng Nguyên Sở Thiên trừ đọc sách ra thì ham mê duy nhất chính là trốn trong nhà đánh DOTA, cho nên bạn trẻ trạch nam này đến giờ vẫn còn ở trong trạng thái độc thân không yêu chưa lập gia đình;

Lại có truyền thuyết kể rằng quan hệ của Nguyên đẹp trai và Hiệu trưởng không hề nông, không loại trừ khả năng đi cửa sau vào...

Ngôn Khanh không hứng thú lắm với mấy tin tức buôn dưa đó, cô chỉ quan tâm xem Nguyên Sở Thiên có nhận ra mình để trả thù hay không. Lo lắng đề phòng suốt hai tuần lễ, Nguyên Sở Thiên lại chẳng có hành động nào, trừ lúc lên lớp đến ngay cả ngược mắt nhìn đám sinh viên lâu một chút cũng lười ra. Đám nữ sinh cũng len lén chằm chọc, Nguyên đẹp trai tốt thì tốt, chỉ mỗi tội là quá lạnh quá không có tình cảm, cả ngày cứ vác cái mặt lạnh như bài tú lơ khơ, đến lớp của anh ta luôn có một cảm giác vi diệu như bước vào thủ tục tố tụng, chờ bị thẩm tra vậy.

Nhận ra điều này, Ngôn Khanh lại thoáng yên lòng, với tính tình lãnh đạm như của Nguyên Sở Thiên, hẳn là... không nhớ rõ chuyện nhỏ nhặt như bị người khác chỉ đường lung tung chứ? Hơn nữa hôm đó hoàn toàn là ngoài ý muốn, không thể trách mình hết được. Cứ tự an ủi mình như vậy một phen, Ngôn Khanh hoàn toàn thả lỏng, nhưng ngay khi cô chực hoan hô chuẩn bị ăn mừng, bất ngờ không kịp đề phòng, Nguyên đẹp trai xuất chiêu.

Hôm đó tiết trời âm u, mưa nhỏ chuyển thành mưa vừa, mưa vừa chuyển thành mưa to, gió Đông lại thêm gió Nam, gió Nam lại thêm sấm sét, tóm lại chính là một ngày vô cùng thích hợp để ngủ bù. Buổi sáng, 8:09 phút, Ngôn Khanh vẫn quần chăn co ro trên giường theo nguyên tắc “Không cúp tiết uống thanh xuân”, quyết định bất cứ giá nào cũng không học tiết một. Trùng hợp làm sao, giờ đầu tiên lại là môn Khái luận Ngôn ngữ học của Nguyên đẹp trai.

Nhớ đến gương mặt ngũ quan tinh xảo kia của Nguyên Sở Thiên, chẳng hiểu sao Ngôn Khanh cứ thấy là lạ trong lòng, vậy nên cố ý dặn Miên Miên đi học một câu, nếu lão Nguyên điểm danh, nhớ CALL ME. Dù sao tên mình cũng bắt đầu bằng chữ Y, xếp cuối danh sách, tiết hôm nay lại học ở dãy phòng học số hai cách ký túc xá siêu gần, nếu thực sự bất hạnh, còn có thể chạy như bay quá đáp một tiếng “Có”.

Ôm tâm lý cầu may như vậy, Ngôn Khanh lại ngủ say sưa, nhưng mộng đẹp vừa mới nhắc lên làn váy hoa lệ, tiếng chuông tin nhắn đã kêu vang.

Người gửi: Miên Miên

Nội dung tin nhắn: Điểm danh!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nhìn một hàng dấu chấm than khủng bố mà Miên Miên gửi đến, Ngôn Khanh tỉnh như sáo, luống cuống tay chân, còn chưa kịp thay áo ngủ, tin nhắn thứ hai đã nổi gót mà tới.

Người gửi: Miên Miên

Nội dung tin nhắn: ạch, gọi qua tên bà rồi...

Sao có thể như vậy? Trong lòng Ngôn Khanh có hàng vạn con Thảo Nê Mã* đang gào thét chạy qua, đầu óc trống rỗng, tên của cô không phải đứng cuối ư? Sao hôm nay lại điểm danh nhanh như vậy?! Sau đó, bạn học thanh niên văn nghệ Miên Miên có dùng một đoạn văn cực kỳ mùi mẫn để miêu tả lại cảnh tượng khi đó:

“Đó là một buổi sáng mưa to tầm tã, lão Nguyên cầm sách giáo khoa trong tay bước lên bục giảng mà lão yêu quý nhất, nhìn đồng người thừa thớt trong phòng học, lão cảm thấy ưu thương ~ ưu thương ~ rất ưu thương~~ chẳng lẽ tôi giảng bài tẻ nhạt chán ngắt như vậy sao? Chỉ một cơn mưa lớn thôi đã ngăn cách được duyên phận giữa tôi và các sinh viên ư? Vậy nên, lão hạ một quyết định khó khăn: điểm danh!

(*) Thảo Nê Mã: Ngôn ngữ mạng, hài âm tiếng trung của từ f*ck ur mother, là một con vật đầu lạc đà mình ngựa trông ngu ngu =))))))

Trước khi điểm danh, lão vội vàng quét mắt qua phía dưới, khoe miệng bỗng nhếch lên một đường cong quái dị, lão bổ sung một câu, “Hôm nay điểm danh từ cuối lên đầu.”

Nghe xong câu chuyện này, Ngôn Khanh cũng cảm thấy đau khổ ~ đau khổ ~ rất đau khổ ~~ trực giác bất an nói cô biết, có lẽ đồng chí lão Nguyên không hề mau quên như cô tưởng, vẫn án binh bất động chẳng qua là để ủ dòn chuẩn bị ra chiêu lớn mà thôi. Hơn nữa, nếu như cô đoán không sai, sau chiêu lớn còn có thể xuất hiện vô số chiêu nhỏ ---- màn khói thuốc súng thăm lạng này đã chính thức bắt đầu.

Sự thực chứng minh, trực giác của phụ nữ ít nhất cũng chính xác đến tám mươi phần trăm. Sau chuyện đó, Nguyên đẹp trai quả nhiên biểu hiện khác thường, từ sinh lý, tâm lý mọi mặt đều tỏ ra vô cùng hứng thú với Ngôn Khanh. Ví dụ như khi lên lớp, Nguyên đẹp trai bỗng nổi hứng nói: “Bạn học Ngôn Khanh, bạn đứng dậy nói cho mọi người nghe xem, nguyên âm đầu lưỡi là gì?”

Lại ví dụ như sau khi phát hiện có người đang lìm dìm, bình tĩnh ung dung nói: “Bạn học Ngôn Khanh, phiền bạn gọi cái bạn đang đánh cờ với Chu công kia dậy, bảo cậu ấy giờ có thể quay về ký túc xá được rồi.”

“Bạn học Ngôn Khanh, lại đây phát tài liệu.”

“Bạn học Ngôn Khanh, lau bảng.”

“Bạn học Ngôn Khanh, giúp tôi thu bài tập.”

“Bạn học Ngôn Khanh...”

Có một khoảng thời gian, Ngôn Khanh vừa nghe thấy tên mình sẽ thấy ám ảnh. Nhưng may là dù như vậy, theo hướng lạc quan, bạn học Ngôn Khanh vẫn tin chắc, thời gian trôi qua, Nguyên đẹp trai kiểu gì cũng có thể đại nhân không chấp tiểu nhân --- hết giận quên chuyện. Sự việc kia vốn hoàn toàn ngoài ý muốn! Chờ đợi một thời gian là ổn thôi, vậy nên cứ chờ mãi chờ mãi, bất tri bất giác đã đến giữa kỳ.

3. Chương 3

Giữa kỳ, đối với mỗi sinh viên ở đại học G mà nói, đều là những tháng ngày đau khổ. Trường học có quy định bằng văn bản rõ ràng, mỗi môn mỗi khoa giữa kỳ đều phải tiến hành cuộc thi chất lượng, thành tích đạt được và tình hình chuyên cần bình thường sẽ gộp lại thành tổng thành tích cuối kỳ. Mỗi lần đến thời điểm này, quán photo của trường đại học G lúc nào cũng kinh doanh tấp nập, photo vở ghi bài thi, sửa thành phao...

Tuy nói cuộc thi là để kiểm tra thành quả học tập của đám sinh viên, nhưng các giáo viên cũng coi như hạ thủ lưu tình, rồi rít khoanh vùng trọng điểm thu nhỏ lại phạm vi ôn tập cho đám sinh viên. Nhưng giữa kỳ năm nay, các bạn học hệ Hán Ngữ lại vấp phải khó khăn ---- môn Khái luận Ngôn ngữ học của đồng chí lão Nguyên không khoanh vùng trọng điểm, mà càng khiến cho lòng người tan nát hơn chính là, một này là môn chốt...

Ủy viên lớp trưởng học tập của ba ban toàn hệ thay phiên nhau ra trận, tập kích bên sườn, mỹ nhân kế, kế phản gián, phương pháp gì cũng đã dùng, vẫn không thấy Nguyên đẹp trai hé ra nửa điểm tiếng gió. Thời gian đến ngày thi đã đến gần, mọi người cuối cùng cũng dời tầm mắt đến Ngôn Khanh. Vừa xong buổi học ngày hôm nay, một đám con gái đã chặn Ngôn Khanh lại trong phòng học.

“Khanh Khanh, bà thân với Nguyên đẹp trai như thế, moi được tí gì từ miệng ông ấy chắc cũng dễ đúng không?”

“Hả?” Này này, con mắt nào của mấy bà thấy tôi thân với lão Nguyên?

“Đúng đó, bà xem sắp đến giữa kỳ rồi, cái quyển Khái luận Ngôn ngữ học kia dày như thế, vở ghi cũng một xấp, nếu không khoanh trọng điểm làm sao mà thuộc nổi? Bà nghĩ cách gì đi Khanh Khanh.”

“Hả?” Ngôn Khanh lại há miệng to hơn nữa, các bạn có nhầm không vậy, ngay cả hoa khôi lớp bên còn không có cách dò la tin tức được, tớ thì làm được trò trống gì?

Ngôn Khanh hít sâu một hơi đang định cự tuyệt, lớp trưởng đã vươn tay vỗ vai Ngôn Khanh, lời nặng ý dài: “Chỉ cần được việc, hộp chocolate Ý xuất khẩu trong phòng tôi sẽ là của bà hết.”

“Còn tôi nữa tôi nữa,” Miên Miên nhặng xị giơ tay lên, “Tôi mời bà ăn mười bữa món xào, mỗi bữa tuyệt đối không dưới hai mươi đồng!”

“Tôi sẽ bảo ông bố đầu bếp đặc biệt nhà tôi làm cho bà một cân thịt bò khô?”

“Tôi còn nửa thùng mì ăn liền, bà có lấy không?”

Ngôn Khanh: “....”

Thịnh “thực” khó chối.

Vậy nên thứ sáu, sau khi lên lớp xong, Ngôn Khanh xuất hiện một cách tự nhiên trên hành lang ngoài phòng làm việc. Chiều thứ sáu đại học G rất ít sắp giờ học, vậy nên cứ mỗi sáng thứ sáu vừa học xong là đám học sinh liền tự mình ra ngoài tìm trò chơi, Ngôn Khanh cố ý chọn thời điểm này đến tìm Nguyên đẹp trai, chỉ trông mong yên tĩnh sẽ dễ nói chuyện, ai ngờ cô còn chưa nháp xong trong đầu để tiến vào, đã thấy đồng chí lão Nguyên xách cặp tài liệu bước ra.

“Ngôn Khanh?” Nguyên Sở Thiên nhìn thấy bóng dáng trên hành lang, cặp mắt vô thức nheo lại, “Ồ đây làm gì?”

Ngôn Khanh bị lão Nguyên đột nhiên từ đằng sau đụng vào làm cho sợ đến mức nhảy bắn lên, quay đầu lại, còn chưa kịp mở miệng, nhìn thấy chiếc chìa khóa xe trên tay anh ta đã ghen lại.

“Lão Nguyên... ách ~ thầy Nguyên, thầy định ra ngoài?”

Lão Nguyên lắc lắc cái chìa khóa xe trên tay, gật đầu nói: “Ừ, về nhà. Em tìm tôi?”

Nghe vậy, Ngôn Khanh sững lại một chút, nảy ra một ý hay: “Em cũng về nhà, thầy Nguyên có tiện chở em một đoạn không?”

Nguyên Sở Thiên: “....”

Nửa tiếng sau, Ngôn Khanh cứng đờ ngồi trên ghế phụ, không dám nhúc nhích.

Nhìn khung cảnh ngày một hoang vu bên ngoài cửa sổ, Ngôn Khanh lẳng lặng nuốt nước miếng một cái, thậm chí đến nỗi khí liếc qua lão Nguyên một cái cũng không có. Ai có thể nói cho cô hay... thế này là tại sao... Nguyên đẹp trai không phải là người ở thành phố G hay sao? Tại sao lại không tìm được đường? À, nói đi cũng phải nói lại, mình cũng là dân ở đây, nhưng cũng không tìm được đường về nhà.

Nghĩ đến đây, một ý tưởng đáng sợ bỗng lóe lên trong đầu Ngôn Khanh, theo bản năng mở to hai mắt, Ngôn Khanh tặc lưỡi hít hà oán thăm: chẳng lẽ... đồng chí lão Nguyên cũng giống cô, là...

Yên lặng nhìn lão Nguyên một cái, Ngôn Khanh nói: “Hay là chúng ta vẫn nên quành trở lại thì hơn, thầy xem quanh đây đã xuất hiện từng mảng từng mảng ruộng lớn rồi...”

Còn chưa nói hết, ánh mắt sắc lẹm của Nguyên đẹp trai đã phóng tới, Ngôn Khanh thức thời vùi đầu ra vẻ hối cải.

“Em còn nói được nữa hả, mới vừa nãy là ai bảo quẹo phải? Sao em lại dấn như thế được nhỉ, ngay cả đường về nhà mà cũng không tìm ra được!”

Ngôn Khanh giơ tay kêu to oang uống, “Bình thường em ngồi xe của trường về nhà đúng là quẹo phải mà, em làm sao mà biết xe riêng không đi được...” Nói đến cuối cùng, giọng bé dần rồi tắt hẳn, Ngôn Khanh mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm ngồi yên, trong lòng lệ đã tuôn ngàn vạn dặm.

Đây rốt cuộc là dính phải vận xui gì vậy? Chuyện về kỳ thi giữa kỳ còn chưa kịp mở miệng đã đắc tội Nguyên đẹp trai rồi, không chỉ có vậy, giờ hai người còn có thể bị “phơi thầy nơi hoang dã”, cái gì gọi là trộm gà không thành còn mất nắm gạo, hôm nay coi như mình đã hoàn toàn cảm nhận được.

“Vậy giờ phải làm sao đây? Thầy Nguyên, xe thầy chắc có chó điện tử chứ?”

Dứt lời, một ánh mắt càng sắc bén lại bắn tới, mặt của Nguyên đẹp trai đen sì: “Em chưa nghe qua chuyện dùng hệ thống dẫn đường cuối cùng dẫn xuống biển à? Không có! Đi đến phía trước thấy người rồi hỏi đường tiếp.” Dứt lời, Nguyên đẹp trai hình như nhớ đến chuyện gì, dừng lại một chút, lại kỳ quái bổ sung một câu: “Hy vọng là không gặp phải người nào chỉ đường lung tung giống như em.”

Ngôn Khanh nghe vậy, trái tim vang lên một tiếng thịch, quả nhiên, đồng chí lão Nguyên đến giờ vẫn chưa quên chuyện đó, lại còn ghi tạc rất sâu, rất sâu trong lòng.

“Đó, lần đó hoàn toàn là ngoài ý muốn!” Ngôn Khanh cứng lưỡi giải thích, “Ừ thì, em thừa nhận trêu thầy là lỗi của em, nhưng lúc ấy nếu em biết thầy vội lên lớp thì tuyệt đối em sẽ không chỉ đường lung tung. Hơn nữa, em thực sự không hề cố ý, em... chính em cũng không tìm được bộ cơ sở.”

“Ha?” Nguyên Sở Thiên liếc mắt, cười giống hệt như một con hồ ly, “Bạn học Ngôn Khanh, bạn muốn nói là, bạn đi học cả một học kỳ rồi mà vẫn không tìm được bộ cơ sở?”

Cổ họng Ngôn Khanh thắt lại, hoàn toàn im bật nói không nên lời.

Hôm đó, hai người hỏi thăm suốt dọc đường mới tìm được đường về thành phố, Ngôn Khanh vốn cho là đã hoàn toàn đắc tội Nguyên đẹp trai lại nhận được một email từ một hộp thư xa lạ vào thứ bảy. Trong mail, một văn bản word được đặt tên là “Tài liệu học tập trọng điểm môn Khái luận Ngôn ngữ học” lẳng lẳng nằm đó. Ngôn Khanh kinh ngạc vô cùng, lại chợt hiểu ra --- thì ra lão Nguyên đúng là mù đường giống mình thật. Giờ gửi cho tài liệu trọng điểm “hồi lộ” cô là để cô giữ bí mật cho đây.

Dù sao, là đàn ông mà lại mù đường, thực sự rất mất thể diện.

4. Chương 4

Một ngày tháng tư trong trẻo, cảnh xuân tươi đẹp, mây nhẹ gió mát thoải mái, hơn nữa, vừa mới kết thúc kỳ thi giữa kỳ, không cần phải ôm sách lo học cả đêm nữa, gương mặt các sinh viên đại học G đều lộ ra nụ cười hạnh phúc, ngoại trừ Ngôn Khanh.

Mấy tiếng trước, Ngôn Khanh vừa nhận được tin tức thành tích môn Khái luận Ngôn Ngữ học, dùng bốn chữ để hình dung thì là ---- một mảnh máu tanh.

Tỷ lệ không đạt cao gần bốn mươi phần trăm, người đạt cũng sáu mươi bảy mươi chiếm phần nhiều, mà bất hạnh làm sao, trong vài đứa cao điểm còn lại, mình lại long trọng cách xa hẳn 11 điểm so với đứa đứng ở vị trí thứ hai mà an ổn đứng thứ nhất. Nghĩ đến “vị trí thứ nhất” đáng sợ đó, Ngôn Khanh khóc không ra nước mắt, đây là lần đầu tiên trong vòng hai mươi năm cuộc đời cô lấy được vị trí cao nhất mà vui không nổi. Tất cả... đều bắt nguồn từ tài liệu học tập chết tiệt kia.

Nhận được tài liệu ôn tập Nguyên Sở Thiên gửi cho mình xong, Ngôn Khanh theo nguyên tắc “một người vui không bằng mọi người vui”, mang tài liệu ra phát tán cho thiên hạ. Các bạn học đang tưởng là bẻ tắc như nhặt được báu vật, trong thoáng chốc cửa hàng photo bận rộn đến mức phải dùng cả chân cả tay, đều để photo lại tài liệu trọng điểm này.

Nhưng mà...

Kinh khủng chính là cái chữ “nhưng mà” này, khi các sinh viên thực sự ngồi trong trường thi, lấy được đề thi thì đều hoàn toàn choáng váng ----

Hãy khái quát giá trị ứng dụng của Ngôn ngữ học.

Hãy dùng ba ví dụ để phân tích giá trị tồn tại khách quan của ngôn ngữ.

Hãy...

Trên đề thi sao lại không có lấy một câu giống trong tài liệu chứ? Nhất thời, các bạn học thức đêm gạo đề cùng với cực khổ làm phao nhỏ rồi rít khom lưng. Sau khi cuộc thi kết thúc, Ngôn Khanh tự biết bị đùa giỡn, liên tục đấm ngực xin lỗi với chúng bạn học, các bạn học cũng không tiện trách cứ gì, chỉ an ủi “Không sao”, “Cùng lắm thì lấy điểm chuyên cần bù lại”, “Lấy sai tài liệu cũng không phải lỗi của cậu”...

Nhưng mà, giờ vị trí thứ nhất lại trở thành một củ khoai phồng tay, khiến cho cô và các bạn học sinh ra khoảng cách khổng lồ. Cô rất muốn giải thích với mọi người, bởi vì bình thường lúc đi học thầy Nguyễn luôn gọi mình lên trả lời, đang yên đang lành cũng lôi cô ra trêu đùa, vì vậy nên Ngôn Khanh mới đặc biệt để tâm vào môn này, cho nên mới không cẩn thận một lần thi được điểm cao. Nhưng trước khi thi, cô thực sự cũng giống hết mọi người, cho rằng nội dung cuộc thi sẽ nằm trong phần tài liệu kia.

Bạn có tin không? Bản thân Ngôn Khanh cũng có chút không tin.

Ngập ngừng đứng dưới ký túc xá, Ngôn Khanh cắn răng, không dám đi lên, đám Miên Miên sẽ nghĩ sao đây? Có cảm thấy là cô....

“Đi, tôi phải đi tìm cậu ta ngay bây giờ!” Ngôn Khanh đang suy nghĩ lung tung, lớp trưởng Tiểu Đồng cùng với Miên Miên đã kéo theo một đám người đi ra. Ngôn Khanh giật mình một cái, tự động trốn vào rừng cây nhỏ bên cạnh ký túc xá lẳng lặng quan sát. Qua khe hở giữa tán lá, cô thấy một nhóm người đã ra khỏi cửa ký túc xá, Miên Miên kéo Tiểu Đồng vẫn còn đang tranh cãi bên trong.

“Mọi người đừng kích động, có lẽ là có hiểu lầm.”

“Đúng rồi, đương nhiên là hiểu lầm,” một nữ sinh đứng bên cạnh Tiểu Đồng cất cao giọng nói, “Hiểu lầm chính là chúng ta lại đi tin tưởng Ngôn Khanh, tin vào tài liệu mà cậu ta đưa cho chúng ta! Cậu ta đúng là quá đáng, cho dù muốn được điểm cao cũng không có gì sai, nhưng cậu ta lại dùng thủ đoạn hèn hạ này để kéo những người khác xuống nước, đúng là không biết xấu hổ!”

Xung quanh ồn ào một mảnh.

“Không đâu không đâu,” đầu của Miên Miên lắc như trống bỏi, “Bình thường Khanh Khanh thế nào các cậu không biết hay sao? Cậu ấy không phải người như thế, mới lại lúc đầu cũng là do lớp trưởng các cậu tìm cậu ấy đòi đề thi đấy chứ.”

Tiểu Đồng đẩy nữ sinh bên cạnh ra, sắc mặt trắng bệch, “Đúng, là bọn tôi tìm cô ấy đòi đề thi. Nhưng Miên Miên, nếu đúng là hiểu lầm thật, tại sao đến cả cậu cũng thi kém như vậy, cả khoa chỉ có mình cậu ta đứng thứ nhất?”

...

Những lời tranh cãi của mọi người sau đó, Ngôn Khanh đã nghe không rõ nữa. Từ con đường nhỏ trong rừng cây bí mật, Ngôn Khanh lặng lẽ rời khỏi tòa nhà ký túc xá, trong lòng rầu rĩ, lại không rơi nước mắt được. Nghĩ đến các bạn học bình thường vẫn cười cười nói đùa giỡn, Ngôn Khanh đã thấy nghẹn ứ đến phát hoảng. Cho dù đúng là cô được điểm cao, cho dù cô lấy nhầm tài liệu đề thi, nhưng sao mọi người có thể nghĩ về cô như vậy? Cô là loại người vì thành tích mà không chừa bất cứ thủ đoạn nào đó hay sao? Thành tích tốt cũng đâu thể lấy làm cơm ăn được... À, thành tích tốt cuối kỳ có thể lấy được phần thưởng cuối năm, có lẽ đám Tiểu Đồng nghĩ mình như vậy.

Nhưng mà, bây giờ nên làm gì đây? Chung lớp, cùng một ký túc xá, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, mình không thể tránh bọn họ cả đời được, nhưng hiển nhiên là bất luận mình có giải thích thế nào bọn họ cũng sẽ không nghe, vậy có phải là sau này, mình sẽ phải trải qua những ngày tháng bị chèn ép, bị chỉ trích?

Ngôn Khanh vừa nghĩ vừa lảng đãng dạo quanh trường học, không muốn về nhà, cũng không muốn về ký túc xá, vậy đi đâu đây? Thở dài, đằng xa có một cơn gió nhẹ thổi qua, kèm theo hương vị mát mẻ riêng biệt của rừng liễu bên hồ. Bên hồ? Rừng liễu? Ngôn Khanh dừng người ba giây, ngoảnh đầu nhìn quanh bốn phía một vòng, cuối cùng... đứng đầu nhảy lên ba vạch đen im lặng.

5. Chương 5

Đại học G có ba cảnh đẹp nổi tiếng: Một là tòa nhà bộ cơ sở kinh phí hàng triệu, hoành tráng to lớn, vàng óng tựa như hình một đỉnh vàng; hai là gốc cây Bạch Quả trăm năm ở cửa Bắc của trường, nghe đồn chỉ cần cầu nguyện thành khẩn dưới tán cây, người nhà sẽ được trường thọ khỏe mạnh như gốc cây đại thụ này; thứ ba, chính là cái hồ nổi danh ở thành phố G, thậm chí là cả nước --- hồ Tâm Nguyệt.

Phong cảnh hồ Tâm Nguyệt lay động lòng người, đẹp dễ muôn vẻ, nhưng mà, so với những cái hồ khác, hồ Tâm Nguyệt cũng không có điểm gì độc đáo. Mà nguyên nhân thực sự tạo nên thanh danh cho hồ Tâm Nguyệt chính là cây “Cầu Mê” trên hồ. Cầu Mê ý cũng như tên, là một cây cầu hành lang để khiến cho người ta lạc đường. Tục truyền cầu mê có 108 cửa rẽ, tổng cộng có 22 đình thủy tạ, quanh co trăm mối, là một mê cung lớn được dựng trên mặt hồ.

Chuyện cần làm của mỗi sinh viên đại học G sau khi vào trường chính là kết bè đi lĩnh giáo sự lợi hại của cầu mê, nếu như thuận lợi “qua cửa”, cả đám phải đi ăn mừng xả láng một bữa. Nếu như không được thì phải đi theo chỉ dẫn trên cầu đến bến thuyền --- ở đó có một chiếc thuyền nhỏ có thể đi tự do.

Đối với hoạt động giải trí này, chuyên gia mù đường như Ngôn Khanh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tham gia, nhưng hôm nay lại bước nhầm vào, lượn đông lượn tây, thoáng chốc đã mất phương hướng. Bi thảm hơn nữa là, không biết vì nguyên nhân gì, bến thuyền nhỏ cũng đã mất dạng.

Đến quá trưa, trời dần sẩm xuống, có vẻ như sắp mưa, Ngôn Khanh ngồi trong đình mà khóc không ra nước mắt, chỉ cảm thấy mình thật xui xẻo. Sắp mưa có nghĩa là sẽ không có ai đến, không có ai đến có nghĩa là không hỏi đường được, không hỏi đường được có nghĩa là sẽ bị vây ở đây...

Muốn gọi điện cho Miên Miên, rồi lại không biết nên giải thích chuyện tài liệu với cô ấy thế nào, nhất thời, Ngôn Khanh đứng trong đình, có cảm giác tuyệt vọng như kiểu “trời muốn diệt ta”. Đang chán chường không biết làm sao, Ngôn Khanh lại nghe thấy sau lưng vọng đến một tràng tiếng bước chân rời rạc, vui mừng quay đầu lại, thoáng chốc đã vừa buồn vừa đau đến cực điểm.

Người này không phải ai khác, chính là Nguyên Sở Thiên đã hại danh dự của mình quét đất.

Lão Nguyên chậm rãi bước vào đình, thấy dáng vẻ như muốn khóc mà không khóc nổi của Ngôn Khanh, cũng thấy lạ vô cùng: “Em đấy là về mặt gì hả?”

Ngôn Khanh nghẹn nước miếng, ngửa mặt lên trời thét dài: “Trước kia từng có người nói, nếu như bạn là một kẻ mù đường, đừng có buồn chán, có lẽ lạc đường lạc đường mãi bạn sẽ gặp được bạch mã hoàng tử của mình. Cho dù không có hoàng tử, ít nhất bạch mã cũng có thể dẫn bạn ra ngoài. Nhưng em thật không ngờ tới, ông trời đến lúc này mà vẫn muốn trêu đùa em, không có hoàng tử, cũng chẳng có bạch mã, lại còn cho em gặp đúng một kẻ mù đường. Hu hu~”

Lão Nguyên nghe thấy cái từ mà mình không thể dễ dàng tha thứ nhất kia, vậy mà lại không hề nổi giận, nhún nhún hỏi: “Câu này là ai nói?”

“Em nói.”

”.....”

Trầm mặc trong chốc lát, lão Nguyên mới bóp trán nói: “Ai bảo là em gặp phải tôi? Tôi đặc biệt đi vào tìm em đấy.”

Ngôn Khanh nghe vậy chớp chớp con ngươi long lanh, ngừng khóc.

Nguyên Sở Thiên nhíu mày: “Vì chuyện tài liệu, chắc là hận tôi chết đi được nhỉ?”

Ngôn Khanh im lặng, vùi đầu trong đầu gối không nói câu nào. Hận, sao có thể bộc lộ được tâm trạng mãnh liệt của mình chứ? Ít nhất cũng phải dùng “hận đến n lần” mới đủ!

“Chuyện tài liệu, thực ra là tôi cố ý.” Lão Nguyên nhìn về phía xa, chậm chậm nói, “Gần đây tôi có phụ trách một chuyên mục phỏng vấn lớn, cần một sinh viên làm trợ thủ. Chuyện này tôi cũng đã bàn bạc qua với Hiệu trưởng, ông ấy đề nghị tôi tham khảo năng lực tổng hợp và đánh giá thành tích của các em.”

Nghe vậy Ngôn Khanh chợt hiểu ra, “Cho nên, thầy cố ý để bọn em tưởng rằng đề trong tài liệu là đề thi? Bình thường nếu bài chuyên ngành học không vững, đến lúc học tủ sai đề đương nhiên lúc thi sẽ lộ nguyên hình, còn nếu thực sự học được áp dụng sẽ...”

Ngôn Khanh mở to mắt nhìn lão Nguyên, chỉ thấy người kia khẽ gật đầu nói: “Tôi nghĩ, tôi đã có ứng viên đầu tiên.”

Ngôn Khanh thấy vậy, trái tim nhỏ đập thành thịch, đây chính là cái gọi là... vật cực tất phản ư? Ý của lão Nguyên là...

“Thầy muốn em đến Đài truyền hình làm trợ thủ cho thầy, đúng không ạ?” Thực tập ở Đài truyền hình đó, đây là mơ ước của bao nhiêu sinh viên hệ Hán ngữ.

“Ừ~ lần sau khi lên lớp tôi sẽ nói rõ ràng tất cả mọi chuyện với mọi người,” Nguyên Sở Thiên ho khan một tiếng, nhíu mày lại nói: “Có điều trước tiên hãy thu hồi lại cái mớ lý luận bạch mã hoàng tử gì đó của em lại đi, ai bảo em là mù đường gặp phải mù đường thì nhất định sẽ bị thảm?”

“Có ý gì?”

“Tôi đi có đánh dấu đường.”

“Ôi trời ơi, lão Nguyên, thầy đúng là một thiên tài, thầy là thần tượng của toàn bộ dân mù đường!!”

“... Im đi!”

6. Chương 6

Tối nay, Nguyên Khanh đã mơ thấy một giấc mơ rất rất kỳ quái.

Trong mơ, cô và lão Nguyên trên đường đi phỏng vấn người ta lại lạc đường lần nữa, nhưng lúc này, khi bọn họ đi xuyên qua phố lớn hẻm nhỏ, Ngôn Khanh lại chẳng thấy sợ một chút nào. Có lẽ, mù đường chưa chắc phải gặp được bạch mã hoàng tử có thể đưa mình thoát ra khỏi mê cung mới gọi là hạnh phúc, một lớn một nhỏ, hai kẻ mù đường tay trong tay cùng lạc bước trên con đường lát đá quanh co cũng... không tồi.

Nắm lấy tay người, cùng người say “mê”(*). Đại khái, chính là ý này đi, ha ha!

(*) Câu gốc là Chấp tử chi thủ, dữ tử đồng miên - Nắm lấy tay người, cùng người say giấc, tác giả đổi thành mê, vừa có nghĩa là mê đắm, vừa có nghĩa là lạc

*** Valentine vui vẻ cho các bạn FA đang ngồi nhà đọc truyện này nhé:)))

.youtube.com/watch?v=X8mhF6HgZVA

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-toan-ngoai-y-muon>